

Lesbisch vaderschap

“Ik heb dertien weken op mijn handen gezeten. En nu mag ik het dan eindelijk vertellen. Mijn beste vriendin is zwanger en ik ben de vader!”

Wat! Jij! VADER!?!? Uit de reacties op mijn van-de-daken-schreeuwende e-mail begreep ik al snel dat de term ‘vader’ gecombineerd met ‘Irene’ bij een aantal ontvangers kortsluiting veroorzaakte. Terwijl ik dacht juist duidelijk te zijn door in relatie tot mijzelf – als degene die erbij staat en ernaar kijkt – niet voor ‘moeder’ te kiezen.

De term vader is volgens sommigen alleen toepasbaar op de zaadleverancier met al dan niet een prominente rol in het leven van de kleine. Of anders op iemand met ten minste een piemel die de ouderrol op zich neemt. Aangezien ik zaad noch ei heb bijgedragen aan het nieuwe leven en ik tevreden ben met mijn vrouw-zijn, valt ‘vader’ binnen dit nauwe denkkader daarmee af. Maar wat als je gedragingen meer naar het mannelijke, het vaderlijke neigen?

Toen mijn beste vriendin me vertelde dat ze – single of niet – wilde proberen haar kinderwens in vervulling te laten komen, leek het mij als haar hartsvriendin voor de hand liggend om dan de andere ouder te worden. Gelukkig vond zij dat ook en eendrachtig doorliepen we samen gedurende bijna vijf jaar eerst de weinig succesvolle KID-behandeling en later – in één keer raak – de ivf-procedure.

Terwijl mijn vriendin haar pijlen in al die jaren op het mogelijke moederschap richtte, stond ik er heel anders in. Al voelde ik me volledig betrokken bij haar weg naar zwangerschap, er veranderde niks voor mij. Ik leefde gewoon mijn turbulente leventje en kreeg zelfs vier jaar geleden verkering. Zolang zich niets concreets aandeede, voelde ik geen moment de behoefte om te fantaseren over een toekomst met een kind, of om mijn leven anders in te richten.

Ik heb begrepen dat dit een zeer mannelijke insteek is. En die trend zet zich voort. Ze is nu zwanger? Oké, dan eerst maar zien of het hartje klopt. Klopt het? Dan eerst maar de uitslag van de punctie afwachten. Alsof het pas echt wordt als het wurm is uitgepoept en je het in je handen houdt. Dan is het toch handig dat de aanstaande moeder me eraan herinnert dat we een babykamer in haar huis moeten inrichten, en dat het tijd wordt om in mijn huis alle achterstallige klusjes eens af te ronden.

Waar mijn vriendin nu visoenen heeft van een kleintje dat lekker ruikend en tevreden slapend tegen haar boezem ligt, denk ik aan mijn vader en hoe hij kon zijn. Luid zingend kilometers wandelen met mij hoog op de schouders. Samen zo hard en hoog mogelijk huppelen. Zo ben ik ook.

Jongens! Ik word vader!

Irene Hemelaar is creatief ondernemer en roze barricadenbeklimmer. Ze verkeert in een gelukkige LAT en hokt met konijn Ben.